

Dodatek 3

Hebrajczyków 1:10

Hebrajczyków 1:10 mówi o Synu Bożym, że położył podstawy nieba i ziemi.

W Hebrajczyków 1:8 – 13 są trzy „dowody tekstowe” adresowane do Syna. Nic w tekście nie sugeruje, że kierują uwagę na kogo innego niż na Syna. Werset 8 zaczyna: „Ale o Synu [Bóg] mówi...” Potem następują trzy różne cytaty. Seria kończy się w wersecie 13 dowodem, że Jezus nie był aniołem: „A któremu z aniołów kiedy [Bóg] powiedział...” Psalm 110:1 potem jest cytowany jako dotyczący Syna, Jezusa.

Większa część 1 rozdziału Hebrajczyków porównuje Syna Bożego z aniołami, co pokazuje, że Syn nigdy nie był aniołem i jest wyższy niż oni. To dowodzi, że Syn nie może być Bogiem! Nie jest konieczne dowodzić, że Bóg jest wyższy od aniołów. To jest oczywiste. Podobnie oczywisty jest fakt, że Syn nie może być aniołem lub archaniołem, jak twierdzą Świadkowie Jehowy. Zarówno aniołowie jak i archaniołowie są aniołami! Jezus nie był nigdy aniołem, ponieważ arcykapłani są „wybierani z ludzi” (Heb 5:1). A święci aniołowie są nieśmiertelni, (Łuk 20:36) co uczyniłoby śmierć Jezusa niemożliwą .

Co więc z Hebrajczyków 1:10? W jakim znaczeniu Syn jest założycielem nieba i ziemi? Jak może nim być, skoro Jezus nigdzie nie twierdził, że jest Stwórcą; to nie Jezus, tylko Bóg odpoczywał siódmego dnia (Heb 4:4) „Ale od początku stworzenia uczynił ich Bóg [nie Jezus] mężczyzną i kobietą” (Mk 10:6) i „Ukształtował Pan Bóg [nie Jezus] człowieka z prochu ziemi” (Rodz 2:7). Pięćdziesiąt tekstów mówi, że Bóg, Ojciec, stworzył niebo i ziemię. Łukasza 1:35, Matusza 1:18,20 i 1 Jana 5:18 mówią, że Syn *nie istniał*, dopóki nie był stworzony/poczęty w Marii. Czy Jezus był o sześć miesięcy młodszy od Jana Chrzciciela, a jednocześnie o miliardy lat starszy? Czy miał trzydzieści lat, kiedy zaczynał swoją publiczną służbę, a mimo to miliardy lat plus trzydzieści lat? Które części Jezusa miały trzydzieści lat, a które miały miliardy lat? Jezus nie może być tak podzielony, rozdwojony. Maria nosiła w sobie ludzką istotę. Nie nosiła anioła. Nie nosiła BOGA. Nie nosiła „nieosobowej ludzkiej natury”, jak mówi teoria o trójcy. Maria nosiła w sobie bezpośredniego biologicznego potomka Dawida. Inaczej Jezus nie kwalifikowałby się do tego, aby był Mesjaszem.

Bóg nie może być spłodzony, a Syn Boży był spłodzony. Nieśmiertelny Bóg (1 Tym 6:16) nie może umrzeć. Syn Boży umarł. Bóg nie może być kuszony (Jak 1:13), a przecież Syn Boży był kuszony. Nierespektowanie tych różnic kategorii oznacza odrzucenie drogocennych nauk biblijnych.

Hebrajczyków 1:1,2 mówi, że Bóg nie przemawiał przez Syna w czasach Starego Przymierza. Werset 2 mówi też, że uczynił wieki *przez* Jezusa. To mogłoby dotyczyć przyszłych wieków, albo może wskazywać na to, że Jezus jest powodem, dlaczego Bóg wszystko stworzył. Kiedy Hebrajczyków 1:5 cytuje proroczy Psalm 2:7, mówi o

powołaniu do istnienia Jezusa, Syna: „Dzisiaj ciebie zrodziłem”. Ta sama obietnica podana tysiąc lat przed narodzeniem Jezusa znajduje się w 2 Samuela 7:14 mówi ona że Bóg „będzie jego ojcem, a on będzie jego Synem”. Obietnica była dana Dawidowi i wskazywała na Mesjasza, który miał przyjść. Początkiem egzystencji Jezusa jest moment, kiedy Bóg staje się Ojcem Mesjasza. Dzieje Apostolskie 13:33 wskazują także na początek jego istnienia, na jego powstanie (nie *wskrzeszenie*, jak błędnie przetłumaczono w BT), a werseł 34 na jego zmartwychwstanie. Dokładnie taki sam początek Syna możemy znaleźć w Łukasza 1:35 i Mateusza 1:20 („co się w niej poczęło, pochodzi od ducha świętego”).

Izajasz 44:24 mówi, że Bóg, sam, bez niczyjej pomocy, stworzył niebiosa i ziemię. Był zupełnie sam. „Kto był ze mną” ? W czasie stwarzania z Księgi Rodzaju Syn był nieobecny. (porównaj Heb 1:1,2).

Az do czasu Nowego Przymierza Bóg nie mówił przez Syna. Więc, kto powiedział: „Niech się stanie światło”? Stwierdzenie, że to Syn powiedział, byłoby całkowicie sprzeczne z Hebrajczyków 1:1,2. Bóg Starego przymierza jest całkiem odrębny od swojego wyjątkowego Syna. Jego *początek* jest opisany w Mateusza 1:18 („początek (genesis) Jezusa był taki”) - (żaden polski przekład tak nie tłumaczy, pokrewne słowo w Mat 1:1 (geneseōs) większość przekładów tłumaczy jako pochodzenie, z polskich Przekład Toruński- przypis tłumacza.) Biblia staje się księgą niezrozumiałych zagadek, jeżeli Bóg może mieć Syna zanim powołał go do istnienia! Łukasz 1:35 opisuje, jak Syn Boży *zaczął istnieć*. Był poczęty. Spłodzić w języku polskim oznacza przede wszystkim „spowodować powstanie istoty żywej przez zapłodnienie”. Więc Syn miał początek. Zanim został poczęty płynął czas. Jeżeli już istniał, to świadectwo w Mateusza 1 i Łukasza 1 nie ma sensu. Maria urodziła ludzką istotę, a nie Boga czy anioła. Ludzkie matki rodzą ludzi. Maria z pewnością nie urodziła tylko „ludzkiej natury” i „ludzka natura” jako syn Marii nie byłby potomkiem Dawida, i również nie byłby Mesjaszem.

Wyobrażenie, że Syn Boży jest w rzeczywistości Bogiem, uczyniłoby całe jego wysiłki okazywania posłuszeństwa Bogu w naszym imieniu jako zbawiciela i wzorodawcy nonsensowne. Podstawowe znaczenie arcykapłana polega na tym, że musi być wybrany „z ludzi” (Heb 5:1). On jest „człowiekiem, Jezusem Pomazańcem”, w odróżnieniu od swego Ojca, który jest jedynym Bogiem (1 Tym 2:5). Ojciec w Jana 17:3 jest „jedynym prawdziwym Bogiem”. Jeżeli Bóg jest jedynym, który jest Bogiem to nie ma żadnego innego Boga oprócz Ojca, dokładnie to wyraził Paweł, kiedy powtórzył to wyznanie wiary w 1 Kor 8: „Nie istnieje żaden Bóg, oprócz jedynego Boga Ojca” (połączenie wersełów 4 i 6).

Gdyby Syn był Bogiem, tworzyłoby to wrażenie, że istnieje dwóch Bogów. Nazywać Jezusa Bogiem i Ojca Bogiem nie jest monoteizmem, jakkolwiek użylibyśmy tej etykiety. Biblia nigdy nie używa terminu „Bóg” tak, żeby oznaczał troistego lub dwoistego Boga.

W Hebrajczyków 1:10 istnieje zawilóść *dlatego, że pisarz cytuje Psalm 102 z greckiej wersji (LXX) Starego testamentu, a nie z hebrajskiej*. LXX ma zupełnie inny sens w Psalmie 102:23-25. Wprowadza myśli (zdania) nie występujące w tekście hebrajskim. LXX mówi „On [Bóg] jemu [proszącemu] odpowiedział ... Ty, panie... [Bóg wymienia kogoś innego nazywanego ‘pan’].” Ale tekst hebrajski ma: „On [Bóg] mnie osłabił..... ja [proszący] mówię: ‘o Boże mój..’”

W ten sposób LXX wprowadza drugiego pana, do którego zwraca się Bóg: „Tyś z dawna założył ziemię, a niebiosa są dziełem rąk twoich”. Pisarz listu do Hebrajczyków miał przed sobą otwartą wersję LXX a nie hebrajską (tak jak dzisiaj ktoś może cytować NP zamiast BT). F.F.Bruce wyjaśnia w *New International Commentary on Hebrews*:

W tekście LXX, Septuaginta, jest osoba, do której skierowane są słowa („ tyś z dawna założył ziemię”), wyraźnie określona jako „pan”; i to Bóg zwraca się do niego w ten sposób. Podczas gdy w hebrajskim tekście proszący jest mówiącym od początku do końca Psalmu, w greckim tekście modlitwa proszącego kończy się na wersecie 22. A dalsze słowa brzmią tak: „On [Bóg] jemu [proszącemu] odpowiedział sposobem Swojej siły: ‘Oznajmij mi krótkość Moich dni, Nie zabieraj mnie w połowie Moich dni. Twoje [proszącego] lata są po wszystkie generacje. Ty, panie, [proszący uważany tutaj za Pana Mesjasza według Hebrajczyków], tyś na początku położył fundamenty ziemi’”(1). To jest odpowiedź Boga dla proszącego; proponuje mu uznać krotki czas ustanowiony przez Boga (dla odnowy Jeruzalem, jak w wersecie 13) a nie wzywać go [Boga] aby działał, skoro upłynęła dopiero połowa ustalonego czasu, podczas gdy on [Bóg] jego [proszącego] zapewnia, że on i dzieci jego sług będą zachowani na zawsze...

Bacon sugerował, że zarówno hebrajski jak i grecki tekst tego Psalmu tworzy podstawę dla mesjańskiej eschatologii, zwłaszcza jej wzmiankę o „krótkości” Bożych dni, tj. czasu jaki ma upłynąć do ukończenia jego zamierzenia [nadejścia ciągle będącego przyszłością mesjańskiego Królestwa na ziemi]; znalazł on tutaj starotestamentowe tło z Marka 13:20 i Mateusza 24:22 , i listu *Barnaby 4:3*: („jak to, Henoch powiedział: ‘w tym celu Bóg skrócił czasy i dni aby jego Umiłowany [Jezus] pośpieszył i przyszedł do swego dziedzictwa ’)...

Ale do kogo (słusznie mógłby pytać chrześcijański czytelnik LXX) Bóg mógłby zwracać się takimi słowami? I kogo Bóg nazwałby ‘panem’ jako twórcę [lub założyciela] niebios i ziemi?(2)

Kiedy pisarz Hebrajczyków czyta LXX, widzi oczywiste odniesienie do nowych niebios i ziemi *przyszłego* Królestwa i widzi Boga, dostrzega jak Bóg zwraca się do

Mesjańskiego Pana w związku z pozostałą częścią Psalmu 102, które mówią o „przyszłym pokoleniu” (w.18) i o ustalonym czasie dla Jahwe, aby budował Syjon i objawił się w Swojej chwale.

Ważny artykuł B.W. Bacona (wspomniany przez F.F.Bruce powyżej) podkreśla fakt, że „słowo ‘pan’ jest całkowicie nieobecne w hebrajskim (i angielskim) tekście Psalmu 102:25”. Ale pojawia się w LXX, który cytuje list do Hebrajczyków.

[Zrozumieć tłumaczenie w LXX „On mu odpowiedział”]
oznacza uświadomić sobie, że cały fragment aż do końca Psalmu *jest odpowiedzią Jahwe* do petenta, który w związku z tym wydaje się być adresowany jako *Kyrie* i stwórcą nieba i ziemi...
Zamiast rozumieć ten werset jako skargę psalmisty na krótkość swych dni, które są przerwane w połowie, *LXX oraz Wulgata rozumieją te słowa jako odpowiedź Jahwe* na prośbę psalmisty aby zaingerował i uratował Syjon, ponieważ jest czas, aby się nad nim zlitował, tak, przyszedł wyznaczony czas (w.13). Jest wzywany do potwierdzenia (lub określenia?) krótkości czasu ustalonego przez Jahwe i nie wzywania go do działania, gdy minęła dopiero połowa czasu. Z drugiej strony jest mu [mesjańskiemu panu] obiecane, że jego trwanie będzie wieczne, razem z dziećmi jego sług.(3)

Dokładnie o to chodzi, i można to wyjaśnić tylko wtedy, kiedy dostrzegamy, że 1(pisarz Hebrajczyków czyta LXX, a nie tekst hebrajski i znajduje tam wspaniałe proroctwo przyszłego wieku (Królestwa, odnowienia Izraela), które dokładnie odpowiada jego kontekstowi, i że 2) istnieje mesjański Pan, nazywany tak przez Jahwe i wezwany, aby zapoczątkował założenie nieba i ziemi, nowego ładu politycznego w Palestynie, dokładnie tak, jak jest powiedziane w Izajasza 51:16. Wyższość Jezusa nad aniołami ,to jest właśnie przesłanie, które pisarz do Hebrajczyków chce przekazać. Jezus jest założycielem tego nadchodzącego nowego porządku Królestwa. Pisarz Hebrajczyków w 2:5 mówi, że chodzi o „przyszłą zamieszkaną ziemię, o której mówimy”.

W rzeczywistości nie jest to skomplikowane, gdy ta różnica w LXX jest wyjaśniona. Zarówno Psalm 102, jak i Hebrajczyków 2:5, i cały rozdział 1 Hebrajczyków odnosi się do nowego porządku rzeczy, który jest zapoczątkowany przez Jezusa, i nie ma znaczenia, czy myślimy o nowym porządku który został zainicjowany w czasie wniebowstąpienia („Otrzymałem wszelką władzę w niebie i na ziemi” Mat 28:18 NP), albo przy drugim przyjściu.

Psalm 102 cały dotyczy nadchodzącego wieku Królestwa i odnowy Jeruzalem podczas tysiąclecia (zobacz w 13-22). Pisarz wyczekuje odnowy miasta, gdy Bóg się objawi w Swojej chwale (w 16). Psalm jest pisany dla „przyszłego pokolenia” i nowo

utworzonego ludu przyszłego Królestwa na ziemi. Hebrajczyków nie mówi o stwarzaniu z Księgi Rodzaju, ale o „nadchodzącym porządku” (2:5).

Izajasz 51:16 potwierdza to wyjaśnienie. Mówi o Bożym pośredniku, w którego Bóg wkłada swoje słowa i używa go, aby „nasadził niebiosa i założył ziemię” (BJW). *The Word Bible Commentary* mówi: „Słowa te nie mają sensu, jeśli odnoszą się do pierwotnego stworzenia [z Księgi Rodzaju]... W innych przypadkach Bóg działa sam i nie używa żadnego pośrednika. Tutaj, ten którego schował w cieniu swej ręki, jest jego pośrednikiem. *Niebiosa* i *ziemia* są tutaj metaforą, oznaczającą cały porządek w Palestynie, *niebiosa* oznaczają szerszą, nadrzędną strukturę rządu, podczas gdy ziemia jest porządkiem politycznym w samej Palestynie.(4)

Tak w Psalmie 102 (LXX), jak i w Izajasza Mesjasz jest pośrednikiem, którego Bóg użyje do utworzenia nowego politycznego porządku przyszłego wieku.

Hebrajczyków 1:10 jest prorocstwem napisanym w czasie przeszłym (jak to bywa z prorocstwami), ale wskazuje na „przyszłą zamieszkaną ziemię, o której mówimy” (Hebrajczyków 2:5). To jest istotą Hebrajczyków 1:10. Jezus jest „ojcem przyszłego wieku” (Iz 9:6, LXX).

W końcu w Hebrajczyków 9:11 pisarz mówi o „przyszłych dobrach” jako o rzeczach nie *tego* stworzenia (BJW). W ten sposób mówi, że przyszłe rzeczy są nowym, przyszłym stworzeniem (zob. Heb 2:5). To stwarzanie odbywa się od chwili, gdy Jezus został wywyższony i zajął miejsce po prawej stronie Boga, gdzie jest teraz współtwórcą, u boku Ojca, nowego stworzenia i ma „wszelką władzę w niebie i na ziemi” (Mat 28:18). Nawet i tysiąclecie będzie zastąpione kolejnym odnowionym niebem i ziemią (Ob 20:11; 21:1).

Eschatologia jest ważnym czynnikiem przy ujawnianiu prawdy. Bóg ma nowe stworzenie w Jezusie i my mamy być nowymi stworzeniami w Chrystusie (2 Kor 5:17). Świat się odrodzi na nowo i będzie pod opieką Jezusa i jego naśladowców. (Mat 19:28). Musimy oprzeć się pokusie wracania do Księgi Rodzaju, kiedy cała księga Hebrajczyków zaprasza nas do patrzenia na „zamieszkaną ziemię przyszłości” (Heb 2:5). Trzeba sobie uświadomić, że w kilku miejscach Hebrajczyków mówi o wiecznym odkupieniu, dziedzictwie, przymierzu, sądzie, zbawieniu i duchu [przyszłego] wieku (*aionios*). *Aionios* odnosi się do wieku Królestwa, który nadejdzie, a nie tylko do wieczności. Obecnie chrześcijanie otrzymują „ducha świętego – obietnicy” (Ef 1:13, BP).

Przypisy

(1) Powodem odmiennego tłumaczenia greckiego i hebrajskiego tekstu, są znaki hebrajskich samogłosek. Znaczenie może być zmienione, jeżeli zmieni się znaki samogłosek, a czasem nie jest jasne, które z możliwych znaczeń jest właściwe. Hebrajski pisze *innah*, co oznacza „On [Bóg] spowodował cierpienia” (w 23), ale LXX odczytuje inne hebrajskie słowo *anah*, co oznacza „On [Bóg] odpowiedział [mu]”. Więc w LXX Bóg odpowiada temu, kto się modli, i określa go jako „pana”. LXX dodaje „pan” w wersecie 25. Dalej, tekst hebrajski ma *omar eli* („Powiem: mój Boże”, w 24). Ale LXX czyta te spółgłoski jako *emor elai* („Powiedz mi”, w 23b, tj. osobie która się modli Bóg nakazuje, aby powiedziała Bogu). Myśl jest taka, że prosi Boga, aby skrócił dni, które muszą upłynąć przed przyjściem Królestwa (Mat 24:22). Psalm 102 jest w dużej mierze o nadchodzącym wieku i przywrócenia Izraela w przyszłym Królestwie, a więc całkowicie odpowiedni jako tekst dowodowy dla Hebrajczyków 1, w odniesieniu do tego, co jest wyznaczone dla syna, aby w przyszłości wykonał, w istocie rzeczy jego rolę w nowym stworzeniu, a nie stwarzaniu z Księgi Rodzaju. Ten sens jest odwrócony, kiedy jest tłumaczony na poparcie nie biblijnego poglądu, że Jezus stwarzał w Rodzaju!

(2) F.F. Bruce, *The Epistle to the Hebrews* (New International Commentary on the New Testament), Eerdmans, 1990, 62-63.

(3) B.W. Bacon, “Heb. 1:10-12 and the Septuagint Rendering of Ps. 102:23,” *Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft* 3, 1902, 280-285.

(4) *Word Biblical Commentary: Isaiah 34-66*, Word Books, 1987, 212.

Tłumaczenie A.M